

DANIELLE STEEL

ÁLDÁS
ÁLRUHÁBAN

DANIELLE STEEL

ÁLDÁS
ÁLRUHÁBAN

A fordítás az alábbi kiadás alapján készült:
Danielle Steel: *Blessing in Disguise*
Published in the United States by Delacorte Press,
an imprint of Random House,
a division of Penguin Random House LLC, New York
Copyright © 2019 by Danielle Steel
All rights reserved

Cover images:
figures © *age fotostock/Alamy*;
background © *Marco Bicci/Alamy*
Author photograph © *Brigitte Lacombe*

Fordította *F. Nagy Piroska*

Hungarian translation
© by *F. Nagy Piroska*, 2021

Hungarian edition
© by *Maecenas Könyvkiadó*, 2021
honlap: www.maecenaskiado.hu

*Imádott, csodálatos gyerekeimnek,
Batie-nek, Trevornak, Toddnak, Nicknek, Samnek,
Victoriának, Vanessának, Maxxnak és Zarának.*

*Egész életetek során
kísérje bőséges áldás minden léptetek,
még a bajokból is
fakadjon mindannyiszor áldás,
ha olykor megtévedtetek!*

Nagyon szeretlek benneteket!

Mami/d.s.

Első fejezet

Isabelle McAvoy rendezett íróasztalánál ült, körülötte az életében fontos szerepet betöltött személyek fényképei sorakoztak mutatós ezüstkeretben. A legidősebb lánya, Theo, három hónaposan, Putnam karjában, mellettük a kétéves Xela csípőre tett kézzel, felháborodott arccal. Isabelle-nek mindig mosolyognia kellett, valahányszor erre a képre nézett. A pici lány a megszólalásig hasonlított a mai Xelára – lánya le sem tagadhatta volna, hogy az a kiképző őrmesterre hajazó, mérges kis figura nem más, mint ő. Theo születésétől fogva álmodozó, félénk, csendes gyerek volt, tisztára olyan, mint az apja, Putnam. Mindketten mintha egy másik bolygóról csöppentek volna ide, mint akik nincsenek kellőképpen felvértezve erre a világra. Declan fotója a tele szájjal mosolygó, kisbabakorú Oona képe mellett állt. Oona volt a legboldogabb ember, akit Isabelle ismert. Az első perctől fogva áradt belőle az öröm és a jókedv.

A képek között volt egy, amelyen Isabelle a három lányával együtt látható. A fotó pár éve készült egy olaszországi útjukon: Theo mélázó, Xela boszszús, Oona nevető arcot vágott rajta, hármójuk között Isabelle afféle hidat képezett. A lányok személyisége azóta sem változott, és ma, felnőtt nőkként, harminchét, harminckettő és huszonhat évesen pontosan olyanok voltak, mint kisgyerek korukban.

Isabelle el sem akarta hinni, hogy így elrepült az idő. Theo tizenhat éve indiai szegények között töltötte önfeláldozó életét. Xela energiáját a biznisz iránti szenvedélye és vállalkozói tehetsége emésztette fel, míg Oona Toscanában nevelte és istápolta nagy élvezettel a gyerekeit, a férjét és a férje családját. Egyedül Xela maradt New Yorkban, ahol felnőttek.

Isabelle évekig volt kurátor egy nagyon jó nevű belvárosi galériában, de azóta önállósította magát, és szabadúszó művészeti tanácsadóként tevékenykedett. Megvoltak a saját kliensei. Közöttük egyaránt akadtak híres műgyűjtők és értékes festmények birtoklására vágyó, általuk a saját gazdagságukkal hivatkozni, a barátait elkápráztatni szándékozó újjgazdagok, de még olyanok is, akik csak a pénzüket akarták elkölteni. Noha némelyikük őszintén kíváncsi volt arra, amit Isabelle-től tanulhatott, valójában kevesen értékelték igazán a festményeket. Isabelle mindannyiukkal élvezte a közös munkát.

A Keleti 27. utcában lakott egy elegáns kis házban, ami huszonhét éve volt a saját tulajdona. A lakás egyúttal munkahelyként is szolgált, sőt ugyanitt állította ki az eladásra szánt műalkotásokat. A ház kifogástalan állapotú, beosztású és felszereltségű volt, tökéletesen illett hozzá. A lányai is itt nőttek fel. Putnamnek köszönhette, hogy meg tudta vásárolni, és elindíthatta a vállalkozását, amely azóta is virágzott.

Nem gyűjtött óriási vagyont, de jól élt az üzletből, élvezte az életet, és a gyerekeit is ki tudta segíteni, ha szükségük volt rá. Ösztönös stílusérzéke megmutatkozott ízléses, egyszerű, mégis elegáns öltözködésében. Isabelle még ma, ötvennyolc évesen is gyönyörű nő volt.

Az íróasztalán sorakozó képek közül az egyik az apjával, Jeremyvel örökítette meg. A Rhode Island-i Newportban lévő nevezetes „villa” előtt álltak, amelyben felnőtt koráig lakott. Anyja tanár volt, Isabelle hároméves korában halt meg. Apja a Bostoni Szépművészeti Múzeumban dolgozott kurátorként, elsősorban az impresszionista festészet, másodsorban a reneszánsz művészet és történelem volt a szakterülete. Isabelle legkorábbi emlékei az apjával közösen a múzeumban tett látogatásokhoz kötődtek.

A felesége halála után két évvel Jeremy drámai pályamódosítást hajtott végre. Elvállalta az egyik Vanderbilt-birtok ingatlankezelői állását Newportban. A birtokhoz hozzátartozott az eufemisztikusan „Vanderbilt-villának” nevezett kisebbfajta kastély is. Gyönyörű épület volt, telis-tele felbecsülhetetlen értékű régiségekkel és műalkotásokkal. Az állással együtt járt egy nem túl nagy ház a parkban, ahol Jeremy és a lánya lakhatott.

Jó ideje már, hogy Jeremy épp egy ilyesmi lehetőséget keresett, mert úgy gondolta, Isabelle-nek alighanem jobb lesz, ha vidéken nő fel, mint egy bostoni kis lakásban. Magának is olyan állást szeretett volna, ami mellett több ideje jut a kislányára, mint amennyit a múzeumi kurátorság megengedett. Úgyhogy amikor rábukkant az épp megfelelő állásra, rögtön lecsapott rá.

Így esett, hogy elköltöztek a newporti Vanderbilt-birtokra. Jeremy felügyelete alá tartoztak a műalkotások, a régiségek, a park, a személyzet, neki kellett gondoskodnia arról, hogy minden tökéletes rendben legyen, amikor a munkaadói évente egyszer, augusztusban pár hétre kiköltöznek a „villába”. Az év többi

részében Vanderbilték a New York-i és a londoni otthonukban éltek, a júniust és a júliust pedig a dél-franciaországi házukban töltötték.

Az év tizenegy hónapjában Isabelle szabadon futkározhatott a parkban, és gyakran tartózkodott apjával együtt a nagy házban. Mialatt apja el volt foglalva, ő órákig nézegette a falakon függő festményeket. Csendben megült egy székben, és aprólékosan megnézett egy-egy képet, amiről aztán apja mesélt neki, és beszélt a képet festő művészeiről is. Sokat tanult az apjától, és ebben az időben Degas és Renoir voltak a kedvencei. Soha nem találta furcsának, hogy ennyi fényűzéstől körülvéve él, noha ebből semmi sem volt az övék. Nem ismerte a birtoklásból fakadó büszkeséget, ahogy az apja sem, de beléivódott a környezet szépségének élvezete és értékelése. Bizonyos értelemben olyan volt, mintha múzeumban élne.

Az évek során barátaivá lettek a személyzet tagjai: a házvezetőnő, a szakács, a szobalányok és a háziszolgák, ugyanakkor apjával együtt minden este kettesben vacsoráztak a saját házukban. A helyi iskolába járt, de ott csak kevés baráttra tett szert. Bonyolult lett volna elmagyarázni a gyerekeknek, hogy hol lakik, és miért ott.

Apját nem érte meglepetésként, amikor Isabelle eldöntötte, hogy művészettörténetet fog tanulni a New York-i Egyetemen, a hétvégeken pedig a Metropolitan Museum of Artban végzett önkéntes munkát. A harmadévet külföldön, a Sorbonne-on járta ki, s közben minden szabad percét a Louvre-ban, a Jeu de Paume-ban és az impresszionisták kiállításain töltötte. Ez utóbbiak szeretetét apja ültette el benne egészen korán, talán azóta, hogy megtanult beszélni.

Az apjának írt leveleiben részletesen beszámolt minden kiállításról és múzeumról, ahol csak járt, és az apja nagyon büszke volt rá. Évekig spórolt a taníttatására, és helyeselte Isabelle-nek azt a tervét, hogy miután átveszi a diplomáját, a Metben vagy egy jelentős New York-i galériában fog dolgozni. Amikor véget ért a tanév a Sorbonne-on, júniusra és júliusra elnyert egy gyakornoki lehetőséget az egyik jó nevű párizsi galériában.

Így kezdődött egy életre szóló karrierje. És most, ennyi év elteltével, még mindig a húszéves korában meghozott döntései és azok az emberek gyakoroltak befolyást az életére, akik akkoriban keresztezték az útját.

Azon a júniusi napon, amikor Isabelle megkezdte a gyakorlatát, lázas izgalommal lépett be a párizsi Verbier Galéria megszentelt termeibe. A világ legjelentősebb műgyűjtői jártak ide rendszeresen, hogy megnézzék a külön nekik bemutatott festményeket, amelyek ára minden képzeletet felülmúlt. Aprócseprő, alantas munkákat kellett végeznie: kitisztítani a kávéfőzőt, ebédet rendelni a közeli bisztróból az értékesítési képviselőknek, és felszolgálni a galéria ebédlőjében. Megtanították, hogyan kell becsomagolni egy festményt szállításhoz, vagy beládázni, ha hajóval akarták elszállítani. Megmutatták, hogyan használja fel a csomagolóanyagokat, és valamelyik állandó alkalmazott felügyelete alatt önállóan kellett teljesítenie a feladatot.

Mindannyian ugyanolyan fehér cérnakesztyűt viseltek, amikor hozzá kellett nyúlniuk a festményekhez. Az igazán jelentőseket nem bízták rá, de láthatta

valamennyit, miután kihozták őket a kiállítóteremből. Elmondták neki, hogy ha találkozik egy klienssel, amire csak elvétele kerülhet sor, kizárólag jó reggelt vagy jó napot kívánhat neki, társalgásról szó sem lehet.

Miután már egy évet eltöltött a Sorbonne-on, folyékonyan beszélt franciául. Hosszú szőke copfjával, a munkahelyén viselt sötétkék rövid szoknyájában és fehér blúzában majdhogynem gyereknek nézett ki. Egyébként is fiatalabbnak látszott a húsz événél.

Egy hete dolgozott a galériában, amikor egyik délután, egy ügyfél érkezését megelőzően, jókora felbolydulás támadt az alkalmazottak között. Az érkező ügyfél nevét nem hallotta, de amúgy sem ismerte volna fel. Csak annyit vett ki a beszélgetésekből, hogy az illető jóformán sohasem jön el a galériába, és csak ritkán teszi ki a lábát a normandiai kastélyából. Jóllehet jelentős gyűjtő és rendszeres vásárlójuk, két éve nem járt náluk.

A galéria igazgatója, Robert Pontvert, és két aszisztense fogadták, amikor a vendég megérkezett. Diszkrétan bevezették egy bemutatóterembe, majd kisvártatva szóltak Isabelle-nek, hogy vigyen be egy pohár hideg ásványvizet a kliensnek. Isabelle látta a kiállított négy gyönyörű Monet-t, és megakadt a szeme egy vékony férfin, aki szótlánul, elmélyülten nézte a képeket. Isabelle letette a poharat az egyik asztra, mire a férfi feléje fordult, és rámosolygott. A lány ezek után szó nélkül eltűnt, ahogy meghagyták neki.

A férfi egy óra múlva távozott, miután az elégedettnek tűnő igazgató kikísérte. Elmenőben a kliens pár percre megállt egy kis méretű akt előtt, amely az épp aktuális kiállításukon szerepelt. Isabelle akkor

hallotta először a nevét, amikor már elhagyta a galériát. Putnam Armstrong amerikai volt, gazdag bostoni családból származott, de már húsz éve Franciaországban élt. A négy Monet közül megvásárolt kettőt, így a távozása után ünnepi hangulat kerekedett a galériában. Armstrong viszont éppolyan csendesen távozott, ahogy érkezett. Beült a gyönyörű ezüst Rolls-Royce-ába, és elhajtott.

Isabelle másnapra el is felejtette. Végezte a dolgát, nézte, ahogy jönnek-mennek az ügyfelek, majd két nap múlva a galéria igazgatója hívatta az irodájába. Isabelle biztosra vette, hogy valamit rosszul csinált, noha el sem tudta képzelni, mi lehetett az. Mindig mindenben igyekezett pontosan követni a neki szóló utasításokat. Arra gondolt, hogy talán valaki meglátta, amikor azokat a festményeket nézegette, amelyeket egy zárt teremben tartottak. Vigyázott, nehogy hozzájuk érjen, és csak azokat nézte, amelyek ki voltak téve az állványokra, hirtelen mégis megijedt, hogy elbocsáthatják.

– Látta Mr. Armstrongot, azt az ügyfelünket, aki két napja itt járt, hogy megnézzze a Monet-kat? – kérdezte Robert Pontvert.

Isabelle úgy meg volt rettenve, hogy nem tudott megszólalni, csak bólintott. Végül sikerült annyit el-suttognia, hogy „Oui, monsieur”, és várta, hogy mi jön ezután.

– Kifelé menet megnézett egy kis méretű akt képet, és szeretné újra látni. Azt kéri, hogy küldjük el a kastélyába. Normandiában van, autóval kétórányira innen. Tud vezetni? – kérdezte szigorúan.

Isabelle otthon, az indulás előtt kiváltotta a nemzetközi vezetői engedélyét, ha esetleg kirándulni

támad kedve, de eddig csak néhányszor használta. Könnyebb volt vonatra szállnia.

– Igen, uram, tudok.

Az igazgató nem árulta el neki, hogy Putnam Armstrong külön kérte, hogy Isabelle vigye el a képet. Úgy azonosította, hogy a lány, aki a vizet vitte neki a bemutatóterembe. Ilyesmit még sohasem kért. Általában nem érdekelte, hogy ki viszi el neki a festményeket. De bármit kért, a galéria teljesítette. Miután megvette a két Monet-t, másnap el is szállították a kastélyába. Tudták, hogy a bankja napokon belül átutalja az ellenértéküket. Armstrong az egyik legmegbízhatóbb kliensük volt, aki sohasem hagyott volna ki egy igazán látványos műalkotást.

– Helyes. Holnap a galéria kocsijával elviheti hozzá a festményt. Adja át a komornyiknak, Marcel Armand-nak. Várni fogja magát.

– Várjak, hátha vissza kell hozni a képet, ha mégsem tartja meg? – kérdezte Isabelle óvatosan, mert nem akart semmilyen hibát elkövetni. Ijesztőnek tűnt a feladat, miszerint rábíznak egy festményt, hogy vigye el egy normandiai kastélyba, és nem értette, hogy miért éppen rá esett a választásuk.

– Csak adja át a képet a komornyiknak, és máris forduljon vissza. Mr. Armstronggal nem is fog találkozni. Majd megnézi a festményt, amikor akarja, és értesít bennünket – mondta el a tudnivalókat Pontvert, Isabelle pedig úgy érezte, mintha a Szent Grált bízták volna rá.

Aznap éjjel alig aludt valamit az aggodalomtól. Mi lesz, ha eltéved, és nem találja meg a kastélyt? Vagy ha baleset éri, és megsemmisül a kép? Vagy ha útközben fegyveresek kirabolják? A lehető legrosz-

szabb forgatókönyvek játszódtak le az agyában, és másnap reggel a szokott sötétkék szoknyájában és tisztára mosott, vasalt blúzban, de az idegességtől sápadtan jelent meg a galériában.

A képet becsomagolva, gondosan a Citroën hátsó ülése elé, a padlóra tették le, nehogy útközben leessen, ami szintén a félelmei közé tartozott. Kapott egy térképet, és elmagyarázták, hogy könnyen meg fogja találni a kastélyt, amely Trouville-től félórányi autóútra van. Pár perc múlva kilépett a galériából, és útnak indult.

Csak akkor kezdett megnyugodni, amikor elhagyta Párizst, és kint találta magát a vidéken, amely valamelyest emlékeztette New Englandre. Deauville-hez közeledve elnézte a furcsa, régies normann házakat. Nagyon szép júniusi nap volt, útközben többször is kilátott a tengerre. A kapott útmutatást követve, két órával azután, hogy maga mögött hagyta Párizst, ott állt a kastély impozáns kapuja előtt.

Megnyomta a kaputelefon gombját, mire kinyílt a kapu, ő pedig az útba igazítás szerint végighajtott a meglepően hosszú kocsifeljárón. Kétoldalt hatalmas öreg fákkal szegélyezett úton haladt a gyönyörű, gondozott parkon át, mígnem megpillantotta a kastélyt.

Most már csak meg kellett találnia a komornyikot, átadni neki a becses szállítmányt, és mehet is vissza Párizsba.

A kocsiból kiszállva látta, hogy egy idősebb, ősz hajú férfi jelenik meg a lépcső tetején, akiről gyanította, hogy a komornyik lehet. A férfi olyan rosszalón nézett rá, mint valami betolakodóra, így Isabelle felszaladt hozzá a lépcsőn, hogy sietve tájékoztassa

őt a jövetele céljáról. Az idős ember bólintott, a lány pedig visszament a kocsihoz, hogy kivegye a festményt. Eközben megjelent Putnam Armstrong is, aki arcán derűs mosollyal üdvözölte a lépcső aljánál várakozó Isabelle-t.

– Nehezen talált ide? – kérdezte kedvesen, mintha Isabelle szívesen látott vendég lenne. Franciául szólt hozzá, ám Isabelle angolul válaszolt neki, tudván, hogy a férfi amerikai.

– Nagyon jól útba igazítottak – mosolygott vissza a férfiről, aki meglepettnek látszott.

– Maga amerikai? Azt hittem, francia. – Azt nem mondta el, hogy lapos sarkú sötétkék cipőjében, amit a franciák balerinacipőnek hívtak, iskolai egyenruhás francia diáklánynak nézte. – Köszönöm, hogy elhozta nekem a képet. Amióta megláttam a galériában, nem ment ki a fejemből. Szerettem volna még egyszer megnézni. Jó nagy utat tett meg velem.

– Gyönyörű volt az út. Kifejezetten élveztem – nyugtatta meg Isabelle. Kinyitotta a kocsi hátsó ajtaját, és óvatosan átnyújtotta a festményt a férfinak. A komornyik úgy figyelte őket, mintha Isabelle bármelyik pillanatban megtámadhatná a gazdáját. Úgy nézett ki, mint aki kész mindenáron megvédelmezni őt.

Putnam, kezében a festménnyel, egy percig csak Isabelle szemét nézte, amely kék volt, mint a nyári égbolt. Mintha már látta volna ezt a gyönyörű szempárt, csak másutt, más körülmények között, és most visszaemlékezne valaki másra. Aztán ismét szólt hozzá, halk, szelíd hangon, amitől Isabelle-nek az a benyomása támadt, hogy a férfi félenk ember lehet.

– Nem akar bejönni, és inni valamit? Gyümölcsöt, vizet, valami hideget – javasolta a lánynak.

Meleg volt, és Isabelle hosszú utat tett meg idáig, ugyanakkor nem nagyon tudta, mit válaszoljon, el kellene-e utasítania a szíves invitálást, vagy akkor lenne udvariasabb, ha elfogadná. Arra az esetre nem készítették fel, hogy mit tegyen, ha Armstrong behívja a kastélyba. Ez a lehetőség meg sem fordult a galéria tulajdonosának a fejében, de az övében sem. Látszott rajta, hogy tétovázik, de a férfi mosolya szívélyes volt, és a meghívás kedvesnek és őszintének tűnt.

– Csak egy percre, ha nem bánja – mondta végül, és követte a férfit föl a lépcsőn, miközben a komornyik úgy nézett rá, mint valami tolvajra, vagy pénzes palikra utazó nőre. Ha tehetne volna, biztos elállja az útját, hogy ne tudjon belépni, de erről szó sem lehetett, miután maga Putnam Armstrong vezette be őt a kastélyba.

Isabelle egy hosszú előtérben találta magát, ahol a falak tele voltak szebbnél szebb festményekkel, amiket tátott szájjal nézett. Armstrong felkapcsolta a vilányt a félhomályos térben, hogy Isabelle jobban lássa a képeket, majd bevezette egy hatalmas nappaliba, ahol még több festmény borította a falakat. Látott csodaszép régiségeket is, valamint két óriási kandallót. A nappali előtt egy tengerre néző terasz volt. A kastély a part fölé nyúló sziklán épült, ahonnan látni lehetett a vízen fehérlő vitorlásokat és más hajókat.

– Gyönyörű – nézett Isabelle mosolyogva a férfira. Csodálattal töltötte el a kastély és környezetének látványa, és Armstrong tekintete arról árulkodott, hogy tetszik neki a lány reakciója.

– Ezért nem szoktam eljárni innen – felelte. – Párizsba is legfeljebb évente egyszer vagy kétszer megyek. Itt minden olyan békés.

És magányos, tette hozzá gondolatban Isabelle, de kimondani nem merte. Kíváncsi volt, vajon van-e a vendéglátójának felesége, netán gyerekei. De olyan magányosság érződött rajta, és annyi szomorúság áradt a pillantásából, ahogy a lányra nézett. Ekkor újra megjelent a komornyik, és elgyötört arccal megkérdezte, mit hozhat neki inni. Isabelle vizet kért, majd Putnam kísértált vele a teraszra, és hellyel kínálta.

A férfi a nappaliban letette a becsomagolt festményt egy íróasztalra, mint akinek nem sürgős, hogy megnézzze, mint ahogy az sem, hogy a megbízatását teljesített Isabelle-t távozni engedje. Még éreztette is vele, hogy udvariatlanság lenne, ha most rögtön elmenne. A teraszról csodálatos kilátás nyílt a tengerre, és a férfinak tetszett, ahogy Isabelle gyönyörködik benne.

– Mi hozta Párizsba? – kérdezte, mivel a lány felkeltette a kíváncsiságát. Egyáltalán nem olyan volt, amilyennek gondolta. Azt hitte, valakinek az unokahúga, aki nyári munkaként besegít a galériában. Ehelyett kiderült, hogy meglepően kiegyensúlyozott, nagyon csinos amerikai lány, aki valószínűleg idősebb, mint amilyennek látszik.

Azért tetszett meg neki az ötlet, hogy egy fiatal, nyári munkán lévő gyakornok hozza el a képet a kastélyba, mert ily módon megúszni remélte a hosszadalmas beszélgetést a galéria valamelyik alkalmazottjával. Így hát kifejezetten azt kérte, hogy Isabelle-t küldjék. A meglepetés akkor érte, amikor megjelent ez az elbűvölő fiatal teremtes, akivel élvezte a társalgást, ahelyett, hogy rendes szokása szerint elmenekült volna.

Egy óra hosszat csevegtek a napsütötte teraszon, s közben nézték a tengert. Isabelle a férfi kérdésére válaszul mesélt a Sorbonne-on eltöltött évéről és a newporti Vanderbilt-villáról, ahol gyerekkorától egészen a közelmúltig élt.

Elmesélte, hogy noha gyerekként rendkívül fényűző környezet vette körül, valójában ő maga nem tartozott ehhez a világhoz. Nevetett Armstrong megjegyzésén, miszerint az egész úgy hangzik, mint a *Sabrina* című film sztorija, de hozzátette, hogy ott nem volt fiú, akibe bele lehetett volna szeretni, meg aztán az ő apja nem sofőr, hanem múzeumi kurátorból lett ingatlankezelő.

Isabelle bevallotta: mindig azt hitte, hogy ha majd nagyobb lesz és egyetemre jár, apja visszamegy dolgozni egy múzeumba, de a papa jól érezte magát az új helyén, és hálás volt a munkaadóinak azért az életért, amit tizenöt éve biztosítottak neki és a lányának. Élvezte az életet a birtokon, és pedig nemcsak a műgyűjteménnyel való foglalkozást, hanem kint a szabadban is, ahol a kert és a park gondozóinak a munkáját felügyelte.

– Roppant érdekes élete volt, Miss Isabelle McAvoy – jegyezte meg Putnam, miután megkérdezte a nevét. Most már őszintén kíváncsi volt Isabelle-re, aki teljesen fesztelenül viselkedett ebben a környezetben. Félelemnek a nyoma sem látszott rajta a vele való társalgás közben, ugyanakkor rendkívül tiszteltudó volt, mint aki nagyon is tisztában van vele, hol a helye.

A komornyik elképedésére Armstrong meghívta Isabelle-t ebédre. Ilyesmi eddig sohasem fordult elő, Putnam jobban szerette egyedül, olvasással vagy

a tengerparton sétálva tölteni az idejét. Volt egy kis vitorlása, azt is egyedül vitte ki a vízre; elmondása szerint tapasztalt hajós volt, miután gyerekkorában és később is Cape Codon töltötte a nyarakat. A komornyik valakitől azt hallotta, hogy annak idején egy hajóbaleset után települt át Franciaországba, de ennél többet ő sem tudott.

Mialatt a szakács által készített hideg sült csirkét és zöldsalátát ették, Putnam elmondta, hogy egyetlen gyerek volt, akit idősebb szülei eléggé magára hagytak, ridegen bántak vele, így magányosan nőtt fel. Isabelle, akit apja gyengéd gondoskodással és féltő szeretettel vett körül, szomorúnak találta a férfi életét, és sajnálta érte. Számára az volt a természetes, hogy édesapja rengeteg időt töltött vele.

Ezt a pár bemutatkozó mondatot leszámítva, ebéd közben jórészt képekről beszélgettek, ami biztosságos téma volt. Ebéd után Putnam megmutatta néhány kedvenc festményét, majd közösen megnézték a kis képet, amit Isabelle magával hozott.

– Azt hiszem, megtartom – mondta a férfi elgondolkodva. – A hálósobámban fogom felrakni.

Abban, ahogy ezt mondta, nem volt semmi kétértelműség, csak egy lelkes műgyűjtő hangosan gondolkodott. Isabelle megkönnyebbült, hogy a férfi nem ajánlotta figyelmébe a hálósobáját. Ebéd közben sem volt olyan érzése, mintha Putnam flörtölne vele. Mindössze egy magányos embernek tűnt, aki pár szót akar váltani valakivel, akivel közös az érdeklődésük. Járt is a Vanderbilt-villában, amikor Isabelle még meg sem született. Ebéd közben elmondta, hogy negyvenhét éves, de Isabelle kortalannak látta, mintha ott maradt volna lebegve

a régi világa és a mostani között, mert számára megállt az idő.

Huszonöt éves korában telepedett le Franciaországban, és azóta egyszer sem járt az Államokban. Azt mondta, nem vágyik vissza Bostonba. A szülei évekkor korábban meghaltak, testvérei nem voltak, a távoli rokonaival nem állt közeli kapcsolatban, és az élet itt, a kastélyban tökéletesen megfelelt neki. Saját bevallása szerint remeteéletet élt, és nem tűnt úgy, mintha sajnálná. Amikor megnézték a képet, amit a galéria küldött neki, Isabelle megemlítette, hogy indulnia kellene. Akkor már négy óra volt, és szeretne volna visszavinni a kocsit, mielőtt a galéria bezár.

A férfi kikísérte az autóhoz, és amikor elköszönt tőle, Isabelle szomorúnak látta.

– Őszintén élveztem a látogatását. Köszönöm, hogy eljött – mondta, mintha Isabelle-nek lett volna más választása, vagy mintha egy meghívásnak tett volna eleget.

– Én meg köszönöm az ebédet, és hogy ilyen sokáig maradhattam – felelte mosolyogva, őszintén Isabelle. Lebilincselőnek érezte a beszélgetésüket, és azt tervezte, hogy részletesen beszámol róla az apjának, ha legközelebb beszélnek egymással. – Örülök, hogy megtartja a festményt. Nagyon szép, itt van a helye.

A férfi válaszul rámosolygott, és amikor Isabelle ráfordult a kocsifeljáróra, integetett utána. Akkor is a lány járt az eszében, amikor visszament a kastélyba. A látogatása úgy hatott rá, mint egy korty friss levegő. Kicsit később lement a partra, és kihajózott a vitorlással. Isabelle emlékeket idézett fel benne, köztük olyanokat is, amiket el akart felejteni. A hajójában,

magányosan merengve kint a tengeren, mindig kitisztult a feje.

Amikor a galériába visszaérve Isabelle elmondta, hogy Mr. Armstrong úgy döntött, megtartja a képet, nagyon örültek.

– Már azt hittük, megszökött a kocsival – ugratta Monsieur Pontvert asszisztense, amiből annyi igaz volt, hogy valóban aggódtak, de inkább attól félték, hogy talán valami baj történt vele és a festménnyel. Ami kicsi volt, de nagyon értékes.

– Várnom kellett, amíg elhatározza magát – felelte Isabelle egyszerűen, mert nem akarta elmondani, hogy együtt töltötték a délutánt. Gyanította, hogy nem helyeselnék.

– Remélem, a komornyik legalább adott valamit enned. – De mivel a komornyik sohasem viselkedett valami barátságosan azokkal, akiket a galéria elküldött hozzájuk a képekkel, az asszisztens nem tartotta a dolgot valószínűnek.

– Kaptam ebédet. – Isabelle azt sem akarta elárulni, hogy együtt ebédelt Putnammal a teraszon. Lehet, hogy el sem hitték volna, de az biztos, hogy nem tetszene nekik.

A galéria röviddel ezután bezárt, ő pedig hazament a balparti kis diákalbérletébe. Közben a Putnammal töltött napja járt az eszébe, és hogy milyen jól érezte magát. A férfi otthona kicsit emlékeztette Vanderbilték villájára. Volt benne valami ismerős. Érdekes kitérő volt ez a megszokott munkájához képest, valami, amit jó lesz megjegyeznie, és elmesélnie az apjának.

Négy nappal ezután Putnam felhívta a galériát, hogy elintézzék a kép árának kifizetését, és kérte, hogy

megnézhessen egy másik festményt, ami szintén felkeltette az érdeklődését. Kifejezte azt a kívánságát, hogy Isabelle vigye el neki azt a képet is.

– A végén maga lesz a legjobb eladónk – tréfálkozott vele Monsieur Pontvert, miközben átadta neki a kocsikulcsot, és a galéria egyik segédmunkása betette a festményt a hátsó ülés elé.

Isabelle már ismerte az utat, gyorsan oda is ért, s közben az járt az eszében, hogy ismét találkozni fog Putnammal. A férfi ezúttal maga jött le a lépcsőn, hogy üdvözölje, a komornyik és a szakács épp bevásárolni voltak a faluban. Putnam láthatóan örült a jöttének, és úgy üdvözölte, mint régi barátját.

Alighogy Isabelle megérkezett, sétálni vitte a tengerpartra, és megmutatta neki a vitorlását. Büszke volt az öreg, fából készült hajóra, amelyet ő maga restaurált.

– Szeret vitorlázni? – kérdezte, mire Isabelle bólintott. – Egyszer majd kiviszem – ígérte, aztán hosszú sétára indultak.

Mire visszaértek, Marcel, a komornyik, és a szakács is otthon volt. Putnam szendvicseket kért a teraszra, aztán csak ültek ellazulva a napsütésben, tökéletesen megfélekedve a festményről, amelyet Isabelle magával hozott. A férfi megkérdezte, mit csinált, amióta utoljára látta. Úgy beszélt, mintha a nagyvilág híreire volna kiéhezve, holott egyedül az érdekelte, hogy a lány mit csinált, és meglepte, hogy milyen alantas munkát végez a galériában.

– Nem hangzik valami izgalmasnak – jegyezte meg.

– Nem is az, leszámítva azokat a napokat, amikor eljöhettek magához – nevetett Isabelle. – Szere-

tek kifutó lenni, mert így hozhatok magának festményeket.

A férfi ezen elmosolyodott. Isabelle tökéletesen fesztelenül viselkedett vele, Marcel nem is titkolta ámulatát, amikor felszolgált nekik az ebédet. Évek óta nem fordult meg nő a kastélyban, olyan fiatal meg, mint ez a lány, még soha – Isabelle simán lehetett volna akár Putnam lánya is. Az elmúlt huszonöt év alatt a komornyik nem tapasztalta, hogy a gazdája nők után szaladgált volna. A kezdeti években volt egy-két hölgy vendége, de egyik sem tartott sokáig. Az utóbbi tíz évben meg végképp nem jött senki.

Ebéd után megnézték a képet, amit Isabelle hozott. Egy itáliai festő műve volt, akit Isabelle nem ismert, a kép kis halászfalut ábrázolt, vitorlásokkal a vízen. Fényképet küldtek róla, annak alapján kérte Putnam, hogy láthassa az eredetit. Úgy döntött, hogy ezt is megtartja.

Miután megnézték, Isabelle menni készült, de a férfi megkérte, hogy maradjon vacsorára. Isabelle nem tudta, hogy aggódnak-e majd érte a galériában, mégis úgy döntött, hogy marad. Egyébként is, arra az esetre, ha későn érne vissza, kapott kulcsot a garázshoz, a kocsival tehát nem volt gondja.

Az ebédlőben vacsoráztak a szertartásosan megterített hatalmas asztalnál, ahol Isabelle minden eddiginél inkább diáklánynak látszott a férfi mellett. Volt benne valami ártatlanság, ami meghatotta Armstrongot. Órákig társalogtak a vacsora felett, és a férfin látszott, hogy sajnálja, amikor Isabelle végül jó éjszakát kívánt neki. Intette, hogy az úton legyen nagyon óvatos, hogy biztonságban érkezzon vissza Párizsba. A lányhoz való viszonyulása inkább atyai

és védelmező volt, mint bármi más; kicsit olyan, mint egy idősebb fivéré, vagy egy régi baráté, aki időtlen idők óta ismeri őt. Isabelle is hasonlóképpen érzett Putnam iránt, és saját magát is meglepte, hogy milyen fesztelenül tud viselkedni vele.

– Ha legközelebb jön, hozzon magával olyan ruhát, amiben el tudom vinni vitorlázni – mondta a férfi, amikor kikísérte a kocsihoz. – Fürdőruhát és sortot. Elmehetünk úszni. – Miközben ezt mondta, szinte esdeklő tekintettel nézett Isabelle-re. Mintha könyörögne, hogy jöjjön vissza, de mintha nem lenne biztos abban, hogy a lány is ezt akarja. De amíg újabb és újabb képeket vásárol, biztos, hogy a galéria őt küldi. Bármi történik is a kastélyban, a dolog az ő szempontjukból működni látszott.

Amikor Isabelle visszatért, nem tettek fel neki kérdéseket. Nem tartozott rájuk, hogy miért ragaszkodik Armstrong Isabelle jelenlétéhez.

A hónap hátralévő részében Putnam több festményt is meg akart nézni, és mindig azt kérte, hogy Isabelle vigye el őket hozzá. A legtöbb képet meg is vásárolta. Közben elvitte a lányt vitorlázni, együtt heverésztek a parton, és nagyokat úsztak. Élvezte a vele folytatott beszélgetéseket és a közös hallgatásokat.

Egy hónapja ismerték már egymást, amikor Isabelle meg merte kérdezni, miért nem ment vissza egyszer sem az Államokba, és hogy miért nem házasodott meg soha.

– Egyszer el voltam jegyezve – válaszolta a férfi óvatosan, és elnézett a távoli látóhatár felé. – Az egyetlen ismertük meg egymást. Ő volt a legjobb barátom. Az egyetlen, mialatt én a Harvardon tanultam, ő meg a Radcliffe College-ban. Consuelónak

hívták. Két évvel idősebb volt, mint te vagy most, amikor vitorlázás közben elkapott bennünket egy vihar, és felborult a hajóm. Próbáltam megmenteni őt, de nem sikerült. Maine-ben voltunk, engem kivetett a tenger egy szigeten, ahol másnap megtaláltak. Az ő holttestét egy héttel később találták meg. Ezután soha senkivel sem akartam többé együtt lenni. Túlságosan nagy volt a felelősség. Úgy éreztem, hogy én öltem meg őt.

Elhallgatott, a tekintete fájdalmat és kétségbeesést tükrözött.

Aztán összeszedte magát, és folytatta.

– Mindenki azt hajtogatta, hogy nem tehettem róla, de én nem így éreztem. Túl sok nekem az, hogy felelősséget vállaljak egy másik emberért. Ugyanezt érzem a gyerekekkel kapcsolatban is. Azzal, ahogy neveltek, a szüleim tönkretették a gyerekkoromat. Szigorúak voltak, és semmi sem tetszett nekik, amit csináltam. Sohasem tudtam megfelelni az elvárásaiknak. Mindig hibáztattak valamiért, vagy éppen tudomást sem vettek rólam. Nem akarom ugyanezt művelni valakivel. Nem lett volna szabad gyereket vállalniuk, és nekem sem szabad. Mindennek a tetejébe megöltem az egyetlen embert, akit szerettem. – Kizárólag saját magát hibáztatta Consuelo haláláért, és Isabelle látta rajta, hogy ebből sohasem állt talpra.

– Maga nem rideg – felelte szelíden. – Nagyon kedves ember.

– Nincsenek szerepmintáim, fogalmam sincs, hogy kell jó szülőnek lenni. Egy jéghideg világból származom, ahol csak a viselkedés számított, a szeretet soha. Consuelo más volt, okos, vidám, boldog, szabad szellemű lány... olyan, mint maga – fordította

vissza a tekintetét Isabelle-re, és komoly arccal folytatta: – Bennem nincs meg ez a fajta életöröm. Nem is volt soha. A szüleim kioltották. Én sötét helyen élek, és mások világosságában bízom, de azt is csak egy ideig tudom elviselni, utána megint egyedül kell lennem. Ő ezt értette, és úgy tűnt, hogy nem bánja. Tünetényes lány volt. Nem tudom, hogy a házasságunk hogyan működött volna, de boldog voltam vele.

Isabelle is ösztönösen felismerte, hogy Putnamnek szüksége van a magányra, és érezte, milyen fájdalmas volt számára az emberek közelsége. Sohasem zaklatta, amikor látta, hogy Putnam elcsendesedik, és nyugodtan kivárta, amíg újból megjött a kedve a beszélgetéshez. Nem tudta, hogyan történt, de látta rajta, hogy gyerekkorában súlyos lelki sérülést szenvedett. És ahelyett, hogy hagyta volna begyógyulni a sebeit, az elszigetelődést választotta, nehogy újabb sebeket kapjon.

Mérföld magas falat emelt maga köré. Csábító volt megpróbálni bejutni a fal mögé, de valami azt súgta a lánynak, hogy ez senkinek sem sikerülhet.

– A baleset után hat hónappal jöttem Franciaországba – folytatta a férfi. – Nem bírtam elviselni, hogy mindenki tudott a történetekről, és az emberek kötelességüknek érezték a sajnálkozást, miközben biztos voltam benne, hogy a legtöbben engem hibáztatnak. Itt senki sem tudott a dologról. Könnyebb volt elmenni, és mindent újrakezdeni, mint a szemükbe nézni, és látni benne a bűnömet. Megvettem a kastélyt, és itt maradtam. Itt jobb nekem. Egyébként sincs már hova visszamennem. A szüleim még a baleset előtt meghaltak, ott laktam a kísértetekkel tele házukban.

Eladtam hát, és megvettem a kastélyt. Néha jobb magunk mögött hagyni a múltat. Itt nincsenek rossz emlékeim.

De jók sem, gondolta Isabelle. Csak béke és nyugalom van, amit ő nagyon kevésnek gondolt. Még túl fiatalnak tartotta a férfit ahhoz, hogy lemondjon az életről. Eltűnődött rajta, hogy vajon mikor adta fel végképp. Gyerekkorában? Vagy később?

– Nem hiszem, hogy nekem bejött volna a házasság – folytatta. – Soha nem éreztem a hiányát. Igazság szerint a házasság gondolata megrémít. Egyedül érzem biztonságban magam. – Rámosolygott Isabelle-re, ő pedig arra gondolt, hogy van valami fájdalmasan megrendítő abban, ahogy ez az ember magányra ítéli magát, menekül a múltja elől, benne a lánnyal, akiről úgy gondolja, hogy ő ölte meg, és benne a boldogtalan gyerekkorával.

– És mi a helyzet magával? – kérdezte most a férfi. – Nem várja otthon egy fiú, akihez egy év Párizs után hazatérhet? Vagy itt van valaki, aki majd epekedik maga után, ha végül hazamegy? – Isabelle mindkét kérdésre csak a fejét rázta. – Szűz? – kérdezte ezután Putnam, és Isabelle erre is nemet intett. A férfi nem érezte tolakodónak a kérdést, és Isabelle őszinte akart lenni hozzá.

– Egy tizenöt éves kori botlás. Azóta jól viselem magam. Megtanultam, hogy ha az ember valami hülyeséget csinál, meg kell fizetnie az árát. Az nagy hülyeség volt, nem akarom még egyszer elkövetni ugyanazt a hibát.

– Egyszer kénytelen lesz, különben úgy végzi, mint én – válaszolta a férfi. Bizonyos értelemben mindketten sérültek voltak. De most, ahogy egy ki-

adós úszás után fürdőruhában heverték a parton, a férfi rámosolygott.

– Legközelebb igazinak kell lennie, máskülönben mindenki sérülni fog – mondta Isabelle, és Putnam egyetértően bólintott.

– Maga olyan fiatal és ártatlan, azért gondoltam, hogy talán még szűz lehet.

– Nem vagyok olyan ártatlan, amilyennek látszom – nézett jelentőségteljesen a férfira Isabelle, aki elnevette magát.

– De nem is a végzet asszonya. A galériában valószínűleg azt gondolják, hogy mostanára már szenvedélyes viszonyba keveredtünk. Vicces, hogy a dolgok sohasem azok, amiknek látszanak. – A férfi közel hajolt hozzá, mintha meg akarná csókolni, de aztán mégsem tette, és Isabelle eltűnődött, hogy vajon megteszi-e egyszer.

Az igaz, hogy őt hagyta bejutni a maga köré épített fal mögé, ahogy a Consuelo óta eltelt húsz év alatt senki mást, de azt is tudta, hogy Putnam fél bárkit is túl közel engedni magához. Olyan volt, mint egy vadon élő állat, amelyen súlyos sebet ejtettek. Ezt tette vele a veszteség, a mostoha körülmények és a szülei kemény bánásmódja, amit gyerekként kellett elszenvednie. Részleteket ugyan nem mesélt a szüleiről, de az elvonultságból, amelyben élt, és amit maga választott a házasság és a gyerekek helyett, mindez eléggé nyilvánvalónak látszott.

A júniust követő július még több látogatást, több festményt, a teraszon elköltött még több ebédet és több nyugodt, csendes vacsorát hozott. A komornyik már hozzászokott Isabelle látogatásaihoz, és faarc-cal vette tudomásul az érkezését, ami haladásnak

számított. Nem értette pontosan, hogy miért van itt, nem is bízott meg benne teljesen, azt azonban látta, hogy a gazdája élvezzi a lány társaságát, és azt is látta, hogy miért.

Isabelle aranyos lány volt, vagy legalábbis annak látszott, és elfogadta Putnamet minden sebhelyével és a korlátaival együtt. Soha nem kért belőle többet, mint amennyit Putnam adni akart, vagy amennyiről úgy érezte, hogy képes adni magából. Biztonságban érezte magát ezzel a lánnyal.

Július utolsó napjaiban Isabelle emlékeztette a férfit: egy hét múlva hazamegy Newportba, hogy a szeptemberi iskolakezdés előtt az augusztust az apjával tölthesse. Putnam a lány bejelentése után hosszú hallgatásba merült, mintha valami nehéz elhatározást mérlegelne magában, és eközben a démonaival viaskodna. Végül megszólalt.

– Mi lenne, ha megkérném, hogy maradjon? Maradna? Nem örökre – tette hozzá gyorsan, nehogy félrevezesse Isabelle-t. Ahhoz túlságosan kedvelte őt. Sőt, már kezdett beleszeretni, de ezt még magának sem vallotta be. – Úgy értem, arra az egy hónapra, amíg vissza nem kell mennie az egyetemre, New Yorkba. Itt lakhatna velem a kastélyban.

Ez ismeretlen terep volt mindkettőjük számára. Putnam sohasem csinált ilyesmit, és még meg sem csókolták egymást.

Isabelle zavarba jött.

– Mint barátok? – kérdezte, mert tisztázni akarta, hogyan látja a férfi a helyzetüket, és hogy érti a meghívást.

– Nem egészen – válaszolta Putnam. A holdfényes teraszon ültek. Vacsora után Marcel ott szol-

gálta fel a kávéét. A férfi ekkor odahajolt hozzá, és megcsókolta. Forró csók volt, tele mindazzal az érzélemmel, amit két hónap óta egymás iránt éreztek, anélkül, hogy kimutatták volna. Isabelle viszonzotta a csókot. Ezzel megnyílt a zsilip, és az érzelmek áradata egymáshoz sodorta őket. Putnam csak nagy sokára húzódott el tőle. – Nem csak mint barátok, hanem mint szerelmesek – felelte gyengéden, és újra megcsókolta. Szelíd természetéhez képest nagyon is szenvedélyes volt.

Isabelle-t meglepte a hév, amellyel közeledett hozzá, és mire a második csók véget ért, már tudta, mit fog válaszolni.

– Maradhatok, ha akarod – suttogta elfúló hangon, mire a férfi láthatóan alig bírta magával az örömtől.

– Erre vágytam attól a naptól fogva, amikor két hónappal ezelőtt először jöttél el ide, de nem akaralak megijeszteni, és magamat sem.

– Nem félek tőled, Putnam – súgta neki Isabelle a holdfényben. – Szeretlek. Majdnem az első naptól kezdve.

– Én is szeretlek. De őszinte akarok lenni hozzád. Mi ketten sohasem fogunk együtt élni. És bármennyire is szeretlek, nem foglak feleségül venni, és nem foglak arra kérni, hogy maradj velem. Nem tehetem. Túlságosan sérült ember vagyok. Egy részem hiányzik, valami meghalt bennem abban a balesetben, sőt még előtte. Vagy talán sohasem volt meg bennem az, amitől az emberek együtt akarnak lenni másokkal. Én már gyerekként is más voltam, mint a többiek. Szükségem van az egyedüllétre. Nem akarok csalódást okozni. Én csak ennyit tudok adni neked, a jövődet ne velem képzeld el. Most majd egy hó-

napig együtt leszünk, aztán el kell menned. Együtt tudsz élni ezzel a tudattal, Isabelle, anélkül, hogy összetörne a szíved?

– Együtt tudok élni vele – válaszolta Isabelle halkán, noha nem hitte el teljesen, és arra gondolt, hogy ha Putnam újra megismeri a szerelem mindent átmelegítő erejét, egy napon talán meggondolja magát. De a férfi sebe mélyebb volt, mint gondolta.

– Akkor maradj itt. Add fel a párizsi albérletedet, és maradj velem, amíg elutazol. A galériában ne mondj semmit. – Augusztusban úgyis zárva lesz a galéria, ezért július végével le is járt a gyakornoki szerződése. – De mit fogsz mondani apádnak?

– Majd kitalálok valamit, például hogy megkértek, a lezárás ideje alatt is járjak be néhányadmagammal a galériába. Meg fogja érteni. Apám sohasem ellenzi azt, amit tenni szeretnék, különösen ha azzal tanulhatok, vagy olyan tapasztalatot szerezhetek, ami később jól mutat az önéletrajzomban.

Soha nem hazudott az apjának, de ezúttal hazudni fog, hogy együtt lehessen Putnammal. Érte bármire hajlandó lett volna. A férfinak szüksége volt rá, neki meg ő kellett.

Három nap múlva vonattal érkezett, s hozta magával mindkét bőröndjét. A könyveit és a párizsi évére emlékeztető apróságokat hazaküldte Newportba. Putnam elébe ment az állomásra ezüst Rolls-Royceával. Marcel egészen elképedt, amikor meglátta. Gazdája ugyanis nem szólt neki arról, hogy Isabelle itt fog lakni egy hónapig, csak most kérte meg, hogy a lány holmiját helyezze el az egyik vendéglakosztályban – így kellő mozgástere lesz a kastélyban. Amúgy meg vele fog lakni, az ő szobájában.

Isabelle nyomban kinyitotta az ablaktáblákat, felrázta a díszpárnákat, virágot hozott a kertből, és vázába rakta. Olyan volt, mintha a napsugár beszökött volna a házba. Időnként még Marcel arcán is megjelent egy mosoly.

Az együtt töltött hónapjuk a kastélyban olyan tökéletes volt, mint amilyennek mindketten remélték. Sokat úsztak, sétáltak, álmodoztak és vitorláztak. Hosszú autótutakat tettek a környéken, heverésztek a kastély alatt a parton, és minden éjjel addig szeretkeztek, míg végül elnyomta őket az álom egymás karjában. Isabelle nem volt szűz, de tapasztalt sem, s a férfi úgy tanítgatta a szeretkezés csodáira, mintha ő maga is most fedezné fel őket először.

Isabelle tökéletesen fesztelenül viselkedett vele, megnevettette, ami évek óta nem fordult elő Putnammal, s míg a reggeleit csodálatossá, az éjszakáit szenvedélyessé varázsolta. Marcel, aki látta, milyen boldoggá teszi Isabelle a gazdáját, ha csak megpillantotta őt, már mosolygott. Putnam más ember lett, vagy legalábbis annak látszott.

Most, hogy együtt élt vele, Isabelle sok mindent megtudott róla. Például azt, hogy a férfi rengeteget olvasott, s ennek következtében igencsak tájékozott volt számtalan témában. Nem tudta nem észrevenni, hogy bár a férfi nem viselte el könnyen más emberek társaságát, a nála kevésbé szerencsések iránti együttérzésből komoly összegeket áldozott jótékony célokra, elsősorban gyerekek, fiatalok és mélyszegénységben élők javára. Egész falvak élelmezését fizette harmadik világbeli országokban, javítva ezzel az életminőségüket.

Volt, amiről ő maga mesélt Isabelle-nek, s a lány-

ra nagy hatást gyakoroltak ezek a történetek. De saját tapasztalatai is arról győzték meg, hogy Putnam jó ember, aki szívesen és sokat jótékonykodik, jó cselekedeteiért pedig nem vár elismerést. Dolgozni sohasem dolgozott, de jól kezelte a befektetéseit, és az így szerzett vagyonából a rászorulóknak is bőven juttatott.

Augusztus végéhez közeledve mindketten ráébredtek a valóságra. Isabelle megígérte az apjának, hogy a munka ünnepének hétvégéjére hazamegy, Putnam pedig tartotta magát a korábbi szavaihoz, és nem kezdte el kérlelni, hogy maradjon. Isabelle titkon remélte, hogy a férfi marasztalni próbálja, vagy legalább miután elment, olyan nyomorultul érzi majd magát nélküle, hogy vissza fogja könyörögni. De Putnam őszinte volt önmagához. Egy hónapot akart eltölteni vele, és nem többet.

Az utolsó együtt töltött éjszakájukon Putnam sírva ölelte magához.

– Nem akarom, hogy elmenj, de nem kérhetlek arra sem, hogy maradj – mondta szívbe markoló fájdalommal. – Tudom, hogy nem menne nekem, és csak csalódást okoznék. Van egy pont, amikor vissza kell bújnom a barlangomba.

– Tudok várni – sírta el magát Isabelle is.

– Ne tedd. Nem akarom. A te helyed a nagyvilágban van, Isabelle, de én nem tartozom oda. Képtelen vagyok rá. Te fiatal vagy, és csupa élet. Mindent megérdemelsz, amit az élet tartogat számodra, minden jó dolgot, ami még vár rád. Én nem tudom megadni neked mindazt, amire szükséged van, és amit meg kell kapnod. Sohasem fogom elfelejteni ezeket a ve-

led töltött hónapokat, és mindig szeretni foglak... de nem maradhatsz itt. A végén meggyűlölnél.

– Sohasem foglak gyűlölni, Put. Olyannak szeretlek, amilyen vagy. – És Isabelle így is gondolta, amikor ezt mondta.

– Akkor holnap el kell menned, anélkül, hogy hátranéznél, anélkül, hogy még egyszer kérnéd, hadd maradhass, vagy megpróbálnál maradni. Magaddal fogod vinni a szívemet. Már megkaptad azt, ami bennem a legjobb, nincs több, amit adhatnék neked.

– Ennyi elég – felelte Isabelle, és egy percig maga is elhitte, noha a szíve mélyén még többet akart, ahogy Putnam előre megmondta. De szerette őt annyira, hogy tiszteletben tartsa a kérését, és elmenjen.

Másnap könnyes szemmel köszönt el Marcelltól, aki szomorúan vitte ki a csomagjait a kocsihoz.

– Hiányozni fog nekünk, mademoiselle – mondta bánatosan, és integetett utánuk, amikor elhajtottak.

Putnam kivitte az állomásra, és olyan szorosan ölelte magához, hogy Isabelle alig kapott levegőt. Még egyszer a fülébe súgta, hogy szereti, aztán fölsegítette a vonatra a két bőröndjével, és integetett, amíg Isabelle látta őt ott állni a peronon.

Párizsba érve felszállt a repülőtéri buszra. Öszszetört szívvel, elveszetten várta a gépe indulását, de el kellett mennie, mert megígérte Putnamnek. A repülőtérről még telefonált neki, de Marcel elmondta, hogy gazdája kiment a tengerre a vitorlásával, és még egyszer jó utat kívánt neki. Isabelle felszállt a Bostonba induló gépre, és visszagondolt a három hónapra, amit a férfival töltött, különösen az utolsóira, amikor együtt is lakott vele. Ám a közös álmuk véget ért. Putnam állta a szavát.